

ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ κ. ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΛΥΠΙΟΥ
ΑΤΤΑΛΕΙΑΣ

(26 Νοεμβρίου-9 Δεκεμβρίου 2022)

«Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν καὶ Πνεύματος Ἁγίου ὑμῶν τὴν ἐξουσίαν», μαζί σας, ἅγιε Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου ταύτης κληρουχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου πολυφίλητε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ καὶ συλειτουργέ κύριε Ἰώβ, καὶ μαζί σας, ἀδελφέ ἅγιε Εὐδοκιάδος κ. Ἀμβρόσιε, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ θεολέκτου λαοῦ τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡξίωσεν ἡ πανσθενουργὸς Χάρις Του νὰ ἱεουργήσωμεν σήμερον τό μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου, καὶ νὰ ἀναπέμψωμεν δόξαν καὶ αἶνον καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Κυρίῳ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ πάσης παρακλήσεως, ὁ Ὅποιος τό καθ' ἡμέραν ἐλεεῖ ὡς ἀληθῶς καὶ οἰκτεῖρει καὶ παρακαλεῖ τὴν ζωὴν μας.

Δανειζόμενος δέ τὴν Παυλικὴν ρῆσιν «πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται» (Ρωμ. 1,8) τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν. Ἐν συνεχείᾳ ἐκφράζω τὴν βαθεῖαν μου συγκίνησιν καὶ χαρὰν, ὅτι, κατόπιν προσκλήσεώς σας, ἅγιε ἀδελφέ Ἰώβ, εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, «κλῶν τὸν Ἄρτον» καὶ μεταλαμβάνων ὅσα ἱερά καὶ ὅσα ἐτελέσθησαν καὶ ἱεουργοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς τούτοις χώροις κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιρούς, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἐπαινῶν τὴν φιλοτιμίαν, τὴν προαίρεσιν, τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας, τὰς ἀγωνίας καὶ τοὺς ἀγῶνας, πρωτίστως μὲν τοῦ ἐν οὐρανίοις θαλάμοις ἀναπαυομένου ἀσκητικοῦ καὶ δημιουργικοῦ τῷ ὄντι προκατόχου σας ἀειμνήστου καὶ ἀλησμονήτου κυροῦ Σωτηρίου, εἶτα δέ τὰς ἰδικάς σας, ἄξιε διάδοχε αὐτοῦ, προσπαθείας πρὸς συνέχισιν ἱεροῦ κλύδωνος ἐν πολλοῖς μαρτυρίοις καὶ μαρτυρίων τοῦ Ὁρθοδόξου Γένους μας,

μάλιστα δέ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, ἔχων συνεργούς τόν γνωστόν μοι ἄξιον πάσης τιμῆς καί ἀγάπης ἀδελφόν ἅγιον Εὐδοκιάδος, τόν εὐαγῇ κληῖρον καί τόν περιβάλλοντα πάντας ὑμᾶς εὐλαβῇ λαόν τοῦ Κυρίου, τό βασίλειον ἱεράτευμα, ὑπέρ οὗ Χριστός ἔρχεται εἰς τόν κόσμον καί γεννᾶται καί πάλιν ἐν σπηλαίῳ καί ἀνακλίνεται ἐν Φάτνῃ ἀλόγων, καί θερμαίνεται ὑπό τῶν χρώτων τῶν ζώων, δοξάζεται ὑπό τῶν ἀγγέλων, δωροφορεῖται ὑπό τῶν μάγων, δοξάζεται ὑπό τῶν ἀγγέλλων καί ὑπό πάσης τῆς κτίσεως.

Χριστός γεννᾶται, πατέρες καί ἀδελφοί! Ἄς Τόν δοξάσωμεν, λοιπόν, καί σήμερον προεορτίως, τιμῶντες τόν Ἅγιον Ἀλύπιον οἱ ἐνταῦθα παροικοῦντες καί παρεπιδημοῦντες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί πάσης φυλῆς καί παντός γένους, ἐν τῷ ποτέ Παρεκκλησίῳ τῶν ἀδελφῶν Εὐστρατίου καί Ἐφραίμ, τοῦ γνωριζομένου ὡς Χατζῆ Ἐβρέν Ἀγᾶ, τῆς οἰκογενείας Δανιηλόγου, ἐν τῇ συσταθείσῃ μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν, αἰῶνος ὁλοκλήρου περίπου, εὐλογημένη ὁμωνύμῳ ταύτῃ Κοινότητι.

Χριστός γεννᾶται! Καί ἡμεῖς «ἐγρηγόρως τελοῦμεν τόν ὕμνον πρὸς τόν Εὐεργέτην», καί παρακαλοῦμεν τό Θεῖον Βρέφος νά «πορίζῃ εὐχερῇ τήν τρίβον» τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας πνευματικῶς τε κυρίως καί πηλίνως, ὥστε νά «εὕρωμεν κλέος» καί χάριν καί ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι.

Χριστός γεννᾶται! Καί οἱ ἐν Ἀτταλείᾳ καί ἐν Σίδῃ καί ἐν Ἀλανίᾳ καί ἐν Σπάρτῃ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀγαλλιώμεθα τῷ Κυρίῳ «τό παρόν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι», κοινωνοῦντες ἀληθῶς μυστηρίου ἀσυλλήπτου, ἀκόμη καί μόλις πρό ὀλίγων δεκαετιῶν, «μεταλαμβάνοντες ἐν ὑπακοῇ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς, οὗ προεξεβλήθημεν» οἱ πατέρες καί πρόγονοι μας ἀσφαλῶς «διά τῆς παρακοῆς».

Χριστός γεννᾶται! Καί ἀληθῶς τά ἀνήκουστα ἀκούονται καί τά γεγονότα πέπραχθαι ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ ταύτῃ περιοχῇ δι' ὅλους σας, τοὺς καταφυγόντας λόγῳ τῶν πειρασμῶν καί τῶν κακουχιῶν τῆς ἀπαρακλήτου ἐποχῆς μας, εἰς τοὺς φιλοξένους τούτους τόπους, ἀναζωογονήσαντες τήν ἐλπίδα καί τήν προσδοκίαν, καί ὡς ἄλλοι ἀγραυλοῦντες ποιμένες καί ὡς ἕτεροι

μάγοι προσκυνοῦντες καί ὡς ἄγγελοι ἀγαθοπρεπῶς ὑμνοῦντες, μεταφορικῶς καί πραγματικῶς, τήν «δεσποτείαν ἐν πάσῃ γενεᾷ καί γενεᾷ» τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ. Τί ἂν ταράττωνται οἱ ποικιλώνυμοι ἡρώδεις καί ἡρωδίσκοι καί αἱ ὀρχούμεναι ἡρωδιάδες, βουλευόμενοι κενά. Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, δέν δειλιῶμεν, διότι «ἐπεγράφημεν οἱ πιστοί ὀνόματι Θεότητος», ὀνόματι τοῦ Κυρίου τῶν κυριευόντων καί Βασιλέως τῶν βασιλευόντων.

Ἀδελφοί μου,

Ἐντός τῆς προερτίου Χριστουγεννάτικης ἀτμοσφαίρας, ἔρχεται ἡ μνήμη τοῦ μεγίστου φωστῆρος Ὁσίου Ἀλυπίου, τοῦ φωταγωγήσαντος τήν ὑφήλιον καί τήν Ἀττάλειαν «θαυμάτων λάμπεσι καί ἐνθέων ἔργων»· τοῦ μοναστοῦ καί ἐπὶ 53 ἔτη «ὑπερθεν στύλου ἱσταμένου καί πιεζομένου καύσωνι καί κρύῳ καί πολλαῖς ἀσκήσεσι», διὰ τῶν ὁποίων «καθυπεδέξατο τά τοῦ Παναγίου Πνεύματος θεῖα χαρίσματα, ἰατρεύειν ἀρρωστήματα καί διώκειν πάθη χαλεπώτατα».

Ὁ Ἅγιος Ἀλύπιος, ἀδελφοί, μᾶς δεικνύει τήν ὁδόν τῆς πορείας μας ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὁδός τῶν θλίψεων καί τῶν πειρασμῶν, τῶν κακουχιῶν καί τῆς προσφυγιᾶς· τοῦ καύσωνος καί τοῦ κρύου, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐπιμονῆς· πρό παντός ὅμως τῆς προσευχῆς, τῆς ἐκτενοῦς προσευχῆς καί δεήσεως, πρὸς τόν «δυνάστην καί Θεόν τῶν γνώσεων», ὁ Ὅποιος δεσπόζει τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, καί ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ μόνος δυνατός νά μᾶς ἐξαγάγῃ εἰς ἀναψυχήν καί νά μᾶς δωροφορῇ ἄλυπον ζωήν, ὡς εἰς τόν τιμώμενον Ὅσιον Πατέρα μας Ἀλύπιον.

Ὁ Ἅγιός μας, σήμερα μᾶς φέρῃ ἓνα μήνυμα καί μίαν κλῆσιν. Ὅτι ὀφείλομεν νά εἴμεθα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ «στύλοι ὑπομονῆς, ζηλοῦντες τοὺς προπάτοράς μας», τοὺς ἀκμάσαντας κατὰ τό παρελθόν ἐδῶ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καί ἤδη μετατεθέντας εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, μιμούμενοι, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως ὁ προστάτης μας Ἅγιος, τόν Ἰώβ ἐν τοῖς πάθεσι καί παθήμασι καί τόν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, οἱ ὁποῖοι εἰς ὅλας

τάς φάσεις τῆς ζωῆς των εἰργάσθησαν τό ἀγαθόν, τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην, τήν πίστιν, τήν ἐλπίδα, ὅτι ὁ νηπιάσας, διδάξας, παθών καί ἀναστάς Κύριός μας εἶναι τό πᾶν.

Τό μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ἀλυπίου εἶναι σήμερα τό εὐαγγελικόν «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν» θά ἔχωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἡ κλήσις εἶναι ἡ διαβεβαίωσις: Ἔχετε ὅμως μέσα εἰς τάς θλίψεις θάρρος, διότι ἐγώ, ὁ Κύριος καί ὁ Θεός, ὁ Θεάνθρωπος καί Φιλάνθρωπος Θεός τῶν Χριστουγέννων, πού μᾶς ἔρχονται, ἐνίκησα τόν κόσμον καί τά τοῦ κόσμου, τά ἀνθρώπεια καί τά ἐπίγεια, καί σᾶς δωρίζω καί σᾶς χαρίζω ζωήν καί ἀφθαρσίαν. Ναί! Ζωήν καί ἀφθαρσίαν. Τί περισσότερο θέλομεν;

Ὁ Ἅγιος Ἀλύπιος ἐπόνεσε πολύ. Ὅπως ἐν μέτρῳ ἀσφαλῶς πονοῦμεν καί ὁ καθένας καί ἡ καθεμία ἀπό μᾶς, βαδίζοντες τόν δύσβατον δρόμον τῆς παρουσίας ζωῆς καί τάς καθημερινάς βιοτικές μερίμνας. Ἄλλοτε κυριευόμεθα ἀπό μυσαρὰ πάθη καί μέ «μεμολυσμένην συνείδησιν» παρερχόμεθα τήν ἀλήθειαν, τήν προσφοράν, τήν θυσίαν, τήν ὁσιότητα, τήν ἀγιότητα. Τό «ὑπέρ πᾶν ὄνομα» δέν μᾶς ἀγγίζει. Δέν μᾶς παραδειγματίζει. Τά θεωροῦμεν ὅλα δεδομένα. Ἡ ἀκόμη νομίζομεν ὅτι αἱ τυχόν ἐν τῷ στίβῳ τῆς ζωῆς ἐπιτυχίαι μας εἶναι ἰδικά μας κατορθώματα. Λησμονοῦμεν ὅτι τά πάντα εἶναι «δῶρον Θεοῦ». Καί ἀντί ὅμως νά δοκιμάζωμεν χαράν καί εὐφροσύνην καί ἀγαλλίασιν διά τάς ἐν μέσῳ ἴσως θλίψεων δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, τά μάτια μας εἶναι γεμᾶτα δάκρυα καί πολλάκις καταντῶμεν ἀδίκως «εἰς λάκκον τάλαιπωρίας καί εἰς βόθρον ἀπογνώσεως», ἀψηφοῦντες καί εἰς οὐδέν λογιζόμενοι τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ καί τήν ἄμετρον Του συμπάθειαν πρὸς τό ἀνθρώπινον γένος, καί ἰδιαίτερος πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς Αὐτοῦ, ὅλους μας, τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Σήμερον, καλούμεθα νά ἀκούσωμεν τήν φωνήν τῶν Ὁρθοδόξων αἰώνων. Τήν φωνήν καί τήν κλήσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τῶν γενεῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Τήν φωνήν τῶν πορείαν ἀγίαν πορευσαμένων Ἁγίων τῆς Πισιδίας, τοῦ κηρύξαντος τόν λόγον τῆς ἀληθείας καί ἐνταῦθα Ἀποστόλου Παύλου, τῶν 15.000 Ἁγίων καί Ὁσίων, μεταξύ τῶν ὁποίων

διακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι Ἀκύλας καί Πρίσκιλλα, Κινδέας καί Ἀρτέμων καί Γεώργιος ὁ Ὁμολογητής, Ἐπίσκοποι Πισιδίας, ὁ νεομάρτυς Γεώργιος, ἡ Πρωτομάρτυς Θέκλα, καί πλῆθος ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, ἀπολογητῶν, μοναχῶν καί μοναζουσῶν, ἐγκρατευτῶν καί τάγματα Ὁρθοδόξων ὁσίων πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐτιμήθησαν ποτέ ἐν τοῖς διαλάμψασιν Ἱεροῖς Ναοῖς ἐν Ἀτταλείᾳ τῶν Ἁγίων Παντελεήμονος, Νικολάου, Γεωργίου, Λεοντίου, Εἰρήνης, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Σήμερον ὁμῶς ἀποτελεῖ μεγάλην εὐλογίαν ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀλυπίου τοῦ Στυλίου, ἐντός τοῦ ὁποίου ὡς ἄλλης ζώσης καί ἀναβρυούσης ζωῆν καί σωτηρίαν στήλης φωτός, λατρεύεται ὀρθοδόξως καί θεοπρεπῶς τό Θεῖον, ὁ Κύριος τῆς δόξης.

Ἄς δεηθῶμεν ἐκτενῶς, ἀδελφοί ἅγιοι Πισιδίας καί Εὐδοκιάδος, κληρὸς καί Ὁρθόδοξος λαός τῆς Ἀτταλείας, εἰς τόν τιμώμενον ἐν τῷ Ναῷ του τούτῳ Ἅγιον Ἀλύπιον νά εἶναι δι' ὅλους μας «προστασία ἐν πειρασμοῖς· ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς ἀπροσμάχητος πύργος· ἐν ἐπιβουλαῖς μόνος βοηθός· ἐν συμφοραῖς ἀντίληψις, πένθους ἀναίρεσις καί χαρᾶς ἀνέγερσις», οὐδέποτε λησμονοῦντες, μᾶλλον δέ κατέχοντες ὡς ἐγκόλπιον, ὅτι Χριστός σαρκί ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου εἰς τό σῶσαι τά σύμπαντα. Ἀμήν,